

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Caput IX. Refert quibus animam eius medijs Deus excitare, & aliquid ei, in tam spißis tenebris lumen dare, & virtutes eius ad eum non offendendu[m] corroborare cæperit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

55
Nimia li-
bertas no-
xia.

ei tam parùm ab omnibus, præterquam à DEO venerit subsidij, de-
indè quod tanta ei daretur libertas ad recreationes & consolationes suas
sectandas, dicendo, eas licitas esse. Quam deindè in concionibus sen-
si, pena non erat exigua, & ita eisdem audiendis afficiebar, vt, si quem
cum spiritu & benè concionantem viderem, particulari quodam erga
eum amore ferrer, ita tamen vt eum ipsa non procurarem, & vndè is mi-
hi oboriretur, prorsus ignorarem. Penè numquam aliqua mihi concio
tam inepta & incongrua visa est, vt non eam libenter audirem, etsi alio-
rum, qui eam audissent iudicio concionator non benè esset conciona-
tus: si autem bona esset concio, particularem quamdam indè volu-
ptatem hauriebam. Numquam penè, ex quo orationi vacare cœpi, tædio
mihi fuit de Deo & loqui, & alios loquentes audire. Conciones, porro,
quas audiebam, aliquando summæ mihi erant consolationi, aliquando ve-
rò valdè me cruciabant, quòd in illis intelligerem, multum me distare ab
eo, quòd esse debebam. Rogabam itaque Dominum, vt me adiuuaret: sed
(proùt mihi nunc quidem videtur) in eo debui tunc errasse, quòd fiducia
non penitus in diuina eius maiestate ponerem, nullam verò penitus in
memetipsa. Queritabam itaque remedium, & conatum adhibebam què
poteram: sed verisimile est, non intellexisse me, omnia parum, aut nihil
uauare, nisi de nobis ipsis penitus diffidentes, fiduciam omnem in Deo po-
namus: Volebàm scilicet viuere: intelligebam namque me neutiquam vi-
uere, sed cum quadam vmbra mortis, certare; & nemo erat, qui mihi vi-
tam daret, hanc tamen à memetipsa capere non poteram: qui autem eam
mihi dare poterat, non sine ratione mihi non succurrebat, cum iam toties
me ad se reduxisset, & eum ipsa turpiter deseruissem.

Concionibus
audiens
deleatur
Sancta M.

Tædio illi nō
fuit de Deo
loqui.

Sibi diffidat
homo peni-
tus & Deo
fidat.

C A P V T IX.

REFERT QUIBUS ANIMAM EIVS MEDIIS DEVS EXCITARE,
& aliquod ei, in tam spissis tenebris lumen dare, & virtutes eius, ad
eum non offendendum corroborare cœ-
perit.

ERAT igitur anima mea, iam lassā & exhausta, & licet quiescere ipsa
spaululū veller, malitamen, quos habebat, habitus, & consuetudi-
nes nullam ei requiem, indulgebant. Factum est autem, vt, cum quadam
die oratorium intrassem, quamdam in eo viderim imaginē, quæ ibidem
custodiæ causa reposita, & ob festum quoddam in monasterio nostro ce-
lebrandum mutuo accepta erat. Depictus in ea erat Redemptor noster
Christus, vulneribus, & plagis vnde quaque deformatus; ita aspicientes
ad compassionem commouens, vt statim, atq; in eam oculos conieci, tora
nerius

S.
Theresia

Opera
N. III
156

internis turbata sum, quod tali enim in schemate, & forma viderem, quod ad viuum repræsenteret, quod pro nobis passus esset. Talem quidem in animo meo dolorem sensi, quod illi ob acceptas hæc plagas, tam parum grata existissem, vt cor mihi in duas diffindi partes videretur; vnde ipsa me multis cum lachrymis coram eo abiecti, ex animo eum rogans, talem mihi simul & semel constantiam, atque animi robur daret, vt posthac amplius eum non offenderem. Singulari porro affectu S. Mariam Magdalenam prosequabar, eiusque conuersionem sæpè mecum recolere, & maxime dum ad mensam Eucharisticam accedebam. Nam quod certo certius scirem, Dominum Iesum intrà me tunc realiter præsentem esse, ad pedes eius me collocebam, sperans fore, vt lachrymæ meæ non repellerentur. Et nesciebam quid dicerem: nam plusquam satis faciebar is, qui sui causâ me eas effundere patiebatur, cum sensus huius, & affectus tantò me caperet obliuio; & Sancta huic sermone me commendabam, vt in fragio ipsa suo mihi commissorum veniam impetraret. Sed postremum uidebam, quem dico, imaginis huius conspectus, magis mihi profuisse uidebam, quod iam penitus mihi ipsi diffiderem, & omnem fiduciam meam in solo Deo collocarem. Videor porro mihi tunc ei certa cum fiducia dixisse, inde me non antè surrecturam, quàm me eius, quod ab eo petebam, compotem redderet: & certò mihi persuadeo id mihi profuisse: nam ex corpore notabiliter vitam emendare cœpi. Hunc porro orandi modum seruabam: nam quod per intellectum discurre non possem, Redemptorem nostrum IESUM intrà me repræsenteret conabar, & in illorum interiorum meditatione plus gustus & affectus mihi inuenire uidebam, in quibus eum magis solum, & ab alijs desertum uidebam: credebamque eum ita solum & afflictum, tamquam, qui in necessitate positus est, hæc ægrè me admissurum. Non paucas id genus simplicitates habebam; præcipuè uero me mouebat ipsa Domini in horto Gethsemani oratio, ibi etiam lime comitem adiungebam. Hic sudorem eius, & quam ibi sensit, animi angustiam mecum recolere, & si mihi licuisset, hunc tam penosum, & amarum sudorem ei detergere uoluisset: sed, quantum recorder: nunquam id ausa fui proponere aggredi, quod peccata mea tam graua identidem mihi ob oculos uerfarentur: hic tam diu cum eo per imaginationem manebam, quantum id mihi cogitationes permittebant: nam ceptissimè numero mentem non mediocriter lancinabant. Per multos annos, plerisque noctium, antequam dormirem, cum iam antè somnum Deo per preces commendarem, semper aliquanto temporis spatio de hac oratione in horto meditabar, etiam antequam religiosa forem, quod exemplæ hocce mysterium recolentibus promissæ esse dicerentur. Indulgentiæ. Credo autem firmiter animam meam hoc pacto non contemnedum

*Erga S. M.
Magdalena
deuota est.*

*Quomodo
oraret, cum
intellectu
discurre
non posset.*

quæstum fecisse; quod hac occasione orationi vacare cæpi; cum tamen, quid ipsa esset, nescirem; quinimò ità mihi familiaris iam fiebat oratio, vt non magis eam omitterem, quàm me omittebam signo Crucis communi- re, dum ad dormiendum me componerem.

Vt ergo ad tormentum, quod à cogitationibus occurrentibus me passam dixi, reuertam, dico ordinarium, & proprium esse huic orâdi mo- do sine intellectus discursu, vt in eo anima multû, vel lucretur, vel amit- tur: omiſſa, in quâ, consideratione, is, qui sic proficit, multû proficit, eò q- totus in amando versetur. Nemo autem huc pertingit, nisi post magnum laborem, ac non sine magno suo sumptu; præterquam illi, quos Domi- nus; quàm breuissimo tempore ad orationem quietis perducere digna- tur; tales enim nonnullos noui. Qui autem tales sunt, us expedit librum in manus accipere, cuius lectionis adminiculo statim se recolligant. Plu- rimum quoque me iuuabat, videre campos, aquam, flores: his quippè in- rebus Creatoris ipsius memoriam inueniebam: hæ, inquam, me excita- bant, & recollectam faciebant, librique alicuius vicem præstabant, etiam in ingrati tudine, & peccatis meis. Cælestia autem, ac sublimia numquam intellectus meus (qui eius erat stupor) potuit imaginari, donec aliâ mihi viâ, & modo Dñs illa representauit: nam adeo parû habilis erâ, vt per in- tellectû aliquid mihi representare, vt nihil ab imaginatione meâ subsidij haberem, nisi dûtaxat in recogitando eo, quod oculis ipsa meis intuebar, cum tamen alij quælibet representationes facere possint, in quibus se re- colligant: Ego solum de Christo, in quantum homo est, cogitare poteram, nam quam tamen eum mihi representare potui, quantumcumque de- mum de eius pulchritudine legerem, aut quantaslibet illius imagines vi- derem; nisi tãtum instar cæci alicuius, aut eius, qui in tenebris sine aliquo lumine agit, qui tamen cum aliquo loquatur, sciatque se apud illum esse (quod certissimè norit ipsum præsentem adesse, sciat, inquam, & credat illum coram esse) eum tamen nōn videt. Eodem prorsus modo mihi fie- bat, dum de Salvatore Ie s v cogitabam. Hanc ob causam ità ergà imagi- nes & picturas afficiebar. Væ autem illis infelicibus, qui culpa sua huius- modi bono excidunt; vnde clarè colligere est, illos Dominum neutiquã diligere: si enim cum diligerent, eius haud dubiè imagines delectarentur; quemadmodum etiam inter amicos mundanos iuuat, & volupè est, ima- ginem videre eius, quem vnice diligimus.

Cui rei sub- iecti sint, qui in ora- tione intel- lectu dis- currere ne- quunt. Viso agro- rum & flo- rum sæpe in spiritu iu- uat.

Imagines amata delectant.

Hoc ipso tempore dati sunt mihi libri Confessionum Sancti Augu- stini, disponente (vt quidem apparet) Domino; quod eas ipsa nec procu- rari, nec vñquam vidissem. Porro singulari erga S. Augustinum affectu sum, tum quod Monasterium, in quo, etiamnum sæcularis, habitarem, Ordinis Augustiniani esset, tum quod & ipse, dum viueret, peccator fuis- set.

S. M. Teresa Opera.

H

set.

S. Theresia

Opera

N. III
158

*Peccatori-
bus consola-
tioni est in-
uocare San-
ctos, qui et-
iam pecca-
tores fuerunt.*

set. Nam Sancti, quos Dominus, postquam in peccatis vixissent, tandem ad se vocauit, permagna mihi semper consolationi fuerunt, quod aliquam in ijs opem inuenire debere me crederem, & DOMINUM quemadmodum illos in gratiam receperat, ita & me in gratiam recepturum. Sed, vt dixi, vnum hoc me deiecit, & angebat, scilicet eos non nisi semel à DOMINO vocatos esse, & exinde non amplius recidisse, me verò toties vocatam, semper ad vomitum rediisse. Quod sane summoperè me angebat. At tamen cum amorem eius, quo me prosequeretur, considerabam, rursus animum refumebam: nunquam enim de eius misericordia diffidebam, de me ipsa verò desperaui.

Quàm, ò bone DEVS, animæ meæ duritiem & peruicaciam demorror, cum tamen tot, tamque præclara ab ipso subsidia acceperim! Non potui non metuere, ac pauere, dum cogito, quàm parum in me ipsa poterim, ac quàm velut constricta fuerim, ne mecum ipsa statuerem totam me DEO dare. Vt ergo illas Sancti Augustini Confessiones legere cepi, mei ipsius in ijs imaginem videre visa sum, serioque me, & es animæ glorioso huic Patri commendare cepi. Dumque iam ad illius confessionem peruenissem, & quomodo illa ad eum vox in horto facta esset non aliter commota sum, ac si eadem à Domino voce compelleret: vnde etiam magno temporis spatio tota me in lachrymas, introsum, intra me metipsam flens, effundebam, non sine magna animi amaritudine, & angore.

Quantum, DEVS bone, patitur anima, vt libertatem, quam re Domina habere deberet, amittat, & quantum tormentorum tolerat! Iam mecum ipsa miror, quomodo tanto in cruciatu viuere poterim, benedictus sit DEVS, qui vitam mihi dedit, vt è morte ad eum mortifera conuergerem. Magnas tum animam meam à diuina maiestate vires accepit, & DEVM clamores meos exaudire, tantarumque lachrymarum misereri debuisse mihi verisimile sit. Vnde animus, & desiderium mihi incipere cepit, diutiùs cum ipso in oratione agendi, & peccandi occasiones ab oculis meis amouendi; illis enim remotis, & ablatiis, statim ad maiestatem ipsius ascendam denuò conuerterbar: nam etsi, quantum mihi quidem videbatur, me illum diligere intelligerem; non intelligebam tamen (vt id intelligere debebam) in quo situm esset, DEVM tantè & cordialiter diligere. Nò videbar à me ipsa impetrare posse, vt me ad seruire cupiendum tunc disponerem, cum illius me maiestas nouis quibus recreare rursus incipiebat: quinimò, quod alij summo cum labore comparare student, id DOMINVS ita mihi vterò dare voluisse videtur, vt quodammodo à me contenderet, vt ipsum accipere vellem, adeo

licet abundanter postremis hifce annis , gustus , & consolationes spi-
 ritus mihi suppeditaui. Eum verò rogare , vt eas mihi daret , aut ali-
 quam deuotionis teneritudinem , numquam ausa fui ; hoc tantum ab eo
 petij , gratiam vt mihi daret , eum posthac non offendendi , & enormia
 peccata mea mihi condonaret. Quæ , quia ita enormia esse videbam , i-
 deò numquam ex professo , & aduertenter consolationes , gustusue ro-
 gare eum ausa sum : & videbatur mihi nimis quàm multum eis pietas a-
 gere (& reuera magnà mecum est misericordià vsus) quòd me coram se
 esse permitteret , neque sibi præsentem habere sustineret : videbam
 quippè , nisi tantopere ipse institisset , numquam futurum fuisse vt
 venirem. Semel tantum in vita , quantum memini , gustus spirituales
 ab eo petij , quòd tunc magnam mentis ariditatem sentirem , cumque
 quid agerem , aduerterem , ita indè apud me confusa mansi , vt hæc
 ipsa erubescencia ex eo orta , quòd me tam parum humilem viderem ,
 mihi dederit id , quod petere ausa fueram. Sciebam quidem licitum
 & fas esse gustus petere ; sed illorum tantum hoc esse putabam , qui huc
 ritè dispositi sunt , eorum nimirum , qui , quæ verè deuotionis sunt
 (qualia sunt , Deum peccando non offendere , & ad omne bonorum
 genus egregiè dispositum , ac resolutum esse) totis semper viribus pro-
 curare studuerunt. Videbantur autem mihi hæc lacrymæ meæ mulie-
 res esse , & impotentes , cum per eas non obtinerem id quod de-
 siderabam ; nihilominus aliquatenus eas credo mihi profuisse : quia
 peccata post duas illas , quas dixi , vices , quibus in illis magnam a-
 nimi compunctionem & afflictionem sensi , magis me orationi dare
 cepti , & minus tractare ea , quæ mihi noxia & damnosa esse possent :
 ac tamen si nondum penitus illa relinquerem ; Deus tamen , vti dico ,
 mihi paulatim abdicandis me adiuuabat. Quod autem eius maiestas ni-
 hil aliud exspectabat , quam aliquem ad hoc in me apparatus ac di-
 positionem videre ; hinc spirituales gratiæ , eo quo dicam modo , in me
 crescere cœperunt ; quod tamen eiusmodi est , vt id non solet
 Dominus dare , nisi ijs , qui mundiore
 conscientia sunt.

*Consolatio-
nes à Deo
petere ausa
non fuit.*

*Quomodo
erubesceret,
quod conso-
lationes à
Domino
petisset.*

* * *

H 2 CAPVT

S.
Theresia

Opera
N. N.
156